

[Johan Asmussen.]

ophæve grundstigningsskylden, før det af regeringen nedsatte udvalg angående forenkling af ejendomsbeskatningen har tilendebragt sine undersøgelser."

Den 23. april under anden og sidste behandling af forslaget til folketingsbeslutning udtalte den højtærede finansminister i forbindelse med bebudelsen af et regeringsforslag om fiksering på 1960-niveauet — jeg citerer —:

„Det er, hvis jeg må sige det endnu klarere, hvad der mindst vil blive gennemført, om det står til os.“

Det sidste forbehold var det nærliggende at opfatte som et høfligt buk for den daværende regeringspartner, det radikale venstre, der jo i grundstigningsspørgsmålet havde stået og trippet så underligt omkring ophævelsesstregen. Alt dette kan vanskeligt tydes på anden måde, end at socialdemokratiet ikke blot har erkendt, at grundstigningsideen var en misforståelse, og afskrevet den som fremtidigt brugbart princip, men at man i virkeligheden også er indstillet på at drage den eneste logiske konsekvens, nemlig at ophæve den for alvor og straks. Det vil sige straks turde man altså ikke ophæve den. Man ville vente med at tage endeligt standpunkt til en egentlig ophævelse, indtil forenklingssudvalget havde talt. Derfor står jeg noget uforstående over for, at man i finansministeriets direktiv til forenklingssudvalget kun bad om undersøgelser og lovudkast vedrørende en fiksering af grundstigningsskylden og, så vidt jeg kan se, slet ikke har åbnet mulighed for at få klarhed over, om der nu også skulle være afgørende saglige grunde til at lade være med at drage den naturlige konsekvens af det principielle udgangspunkt og med det samme gøre alvor af at ophæve grundstigningsskylden fuldstændigt. Jeg kan ikke af forenklingssudvalgets redegørelse se — men det er måske min fejl — at der er noget afgørende argument imod den opfattelse, at når man har afskrevet grundstigningsskylden som princip, så ikke alene bør,

men kan man også gøre skridtet fuldt ud og gøre det straks.

Grundstigningsbeskatningen har forfejlet sit mål. Man troede, at det var sælgerne, der kom til at betale, og at den ville lægge en mærkbar dæmper på stigningen i ejendomspriserne. Det troede man åbenbart også ved skærpelsen i 1958.

Må jeg have lov til at sige med al skyldig respekt for lovens mere eller mindre vise fædre, at det var der i hvert fald ikke nogen advokat, hvis han gav sig af med ejendomshandler, der troede. Vi var helt sikre på, at så længe det ikke var til at få den bolig, man ville have, så længe var det sælgers marked, og så længe måtte køberne betale, og det gjorde de også uden at blinke. Den dag, der blev handlet og skrevet skøde, var grundstigningsskylden bare noget, man skulle huske at få med i skødet og prøve på at forklare køberen — det kunne være svært nok. Men lavere købesum af den grund? Aldrig, praktisk taget aldrig. Og vi advokater vidste, at det ville gå sådan.

Grundstigningsskylden har, man kan godt sige selvfølgelig, forfejlet sit mål, og nu kan alle se det. Men når man erkender, at en beskatningsform har forfejlet sit mål, og når man så gør det eneste rimelige og bestemmer sig til at lade den falde, så kan det ikke være hverken politisk fornuftigt eller rimeligt — og det er det, mit parti og jeg lægger den afgørende vægt på, rimeligt over for skatteyderne, i dette tilfælde grundejerne — at nøjes med at tage skridtet halvt og trippe videre med en fiksering af noget, men erkender var en fejltagelse. Det, man anser for rimeligt og klogt, skulle man jo gerne stå fast på, men at stå fast på sine fejltagelser, om det så kun er halvt, kan hverken være klogt eller rimeligt.

Det er de uafhængiges standpunkt, at det eneste virkeligt rimelige og kloge er en total ophævelse af — for at bruge det ærede medlem hr. Erhard Jakobsens rammende udtryk — „hele grundskyldsmenageriet“, således som mit partis ordfører ved de forskellige behandlinger i foråret, hr. Mose